

Sygnatura akt II AKa 380/21

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2022 r.

4 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jarosław Mazurek

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

SA Jerzy Skorupka

Protokolant: Katarzyna Szypuła

6 przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

7 po rozpoznaniu 19 stycznia 2022 r.

8 N. V. (1) oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. wz w. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k.

9 W. W. (1) oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. wz w. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

10 na skutek apelacji wniesionych przez obu oskarżonych oraz prokuratora co do obu oskarżonych

11 od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

12 z 3 września 2021 r. sygn. akt III K 89/20

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zasądza od N. V. (1) i W. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 10 złotych tytułem wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i wymierza im opłaty:

1. N. V. 4600 zł

2. W. W. (1) 7600 zł.

--	--	--

UZASADNIENIE

--	--	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 380/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 3 września 2021 roku w sprawie III K 89/20 dotyczący 1. N. V. (1) i W. W. (1) oskarżonych o to, że:</p> <p>I. w okresie od bliżej nieokreślonego dnia 3 kwietnia 2021r. w N., powiatu (...) działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii ze z góry powziętym zamiarem i w porozumieniu w</p>			

celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej
czyniąc sobie z
popelnienia tego
przestępstwa
stałe źródło
dochodów
wytworzyli
znaczną ilość
nie mniej niż
substancji
psychotropowej
w postaci 72,55
gramów
metamfetaminy,
przy czym N.
V. (1) czynu
tego dopuścił się
w warunkach
powrotu do
przestępstwa
będąc uprzednio
skazanym
wyrokiem Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze z
dnia 4 lutego
2016r. o sygn.
akt III K 126/15
za czyn z art. 53
ust. 1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii na
karę 3 lat
pozbawienia
wolności i za
czyn z art. 62
ust. 1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii na
karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
karę łączną 3
lat pozbawienia
wolności, którą
odbył częściowo
w okresie od
10 kwietnia

2015r. do 18
października
2016r., zaś W.
W. (1) czynu
tego dopuścił się
w warunkach
powrotu do
przestępstwa
będąc uprzednio
skazanym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Bolesławcu z
dnia 8 marca
2006r. o sygn.
akt II K 325/04
za przestępstwo
z art. 258 § 1
k.k. i art. 291 § 1
k.k. w zw. z art.
294 § 1 k.k. w
zw. art. 11 § 2
k.k. w zw. z art.
12 k.k. na karę 2
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
wyrokiem Sądu
Okręgowego w
Zielonej Górze
z dnia 28
marca 2013r.
o sygn. akt
II K 192/11
za przestępstwo
z art. 18
§ 3 k.k. w
zw. z art.
284 § 2
k.k. w zw.
z art. 294
§ 1 k.k. i
inne na karę
1 roku i
6 miesięcy
pozbawienia
wolności, które
zostały objęte
wyrokiem
łącznym Sądu

Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 30 września 2014r. o sygn. akt II K 127/14 orzekającym karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 6 kwietnia 2004r. do 21 marca 2006r., od 25 sierpnia 2010r. do 13 marca 2011r. i od 25 lipca 2014r. do 26 maja 2015r.,

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

N. V. (1) oskarżonego o to, że:

II. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 3 kwietnia 2010r. w N. powiatu (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu

narkomanii
posiadał znaczną
ilość środków
odurzających w
postaci ziela
konopi innej
niż włóknista
w ilości 32,10
gramów przy
czym czynu tego
dopuścił się
w warunkach
powrotu do
przestępstwa
będąc uprzednio
skazanym
wyrokiem Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze z
dnia 4 lutego
2016r. o sygn.
akt III K 126/15
za czyn z art. 53
ust. 1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii na
karę 3 lat
pozbawienia
wolności i za
czyn z art. 62
ust. 1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii na
karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
karę łączną 3
lat pozbawienia
wolności, którą
odbył częściowo
w okresie od
10 kwietnia
2015r. do 18
października
2016r.,

tj. o
przestępstwo
z art. 62
ust. 2 Ustawy

***z dnia 29
lipca 2005r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 64 §
1 k.k.***

***III. w dniu
11 kwietnia
2020r. w
pobliżu N.
Łużyckiego
powiatu (...)
w pojeździe
B. o nr rej.
(...) działając
wbrew
przepisom
ustawy z dnia
29 lipca
2005r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
posiadał 0,68
grama środka
odurzającego
w postaci
ziela konopi
innej niż
włóknista,
przy czym
czynu tego
dopuścił się
w warunkach
powrotu do
przestępstwa
będąc
uprzednio
skazanym
wyrokiem
Sądu
Okręgowego
w Jeleniej
Górze z dnia 4
lutego 2016r.
o sygn. akt
III K 126/15
za czyn z
art. 53 ust.
1 ustawy o***

**przeciwdziałaniu
narkomanii
na karę 3 lat
pozbawienia
wolności i
za czyn z
art. 62 ust.
1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
na karę 6
miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
karę łączną 3
lat
pozbawienia
wolności,
którą odbył
częściowo w
okresie od
10 kwietnia
2015r. do 18
października
2016r.,**

**tj. o
przestępstwo
z art. 62
ust. 1 Ustawy
z dnia 29
lipca 2005r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 64 §
1 k.k.**

**IV. w dniu
11 kwietnia
2020r. w P.
przy ulicy
(...) działając
wbrew
przepisom
ustawy z dnia
29 lipca
2005r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
posiadał 11,35**

**substancji
psychotropowej
w postaci
metamfetaminy,
przy czym
czynu tego
dopuścił się
w warunkach
powrotu do
przestępstwa
będąc
uprzednio
skazanym
wyrokiem
Sądu
Okręgowego
w Jeleniej
Górze z dnia 4
lutego 2016r.
o sygn. akt
III K 126/15
za czyn z
art. 53 ust.
1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
na karę 3 lat
pozbawienia
wolności i
za czyn z
art. 62 ust.
1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
na karę 6
miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
karę łączną 3
lat
pozbawienia
wolności,
którą odbył
częściowo w
okresie od
10 kwietnia
2015r. do 18
października
2016r.,**

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w okresie od bliżej nieustalonego dnia do 3 kwietnia 2020 r. w N. powiatu (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 21 maja 1999 r. (Dz. U. z 2004 r. Nr 52 pozycja 525) nie mając wymaganego przepisami tej ustawy zezwolenia posiadał rewolwer A. nr (...) oraz 6 naboji (...),

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

VI. w okresie od nieustalonego dnia nie później jednak niż 19 września 2019r. do 24 marca 2020r. w nieustalonych

**miejsowościach
na terenie
Polski
podrobił
czeskie
dokumenty
osobiste na
dane M. N.,
P.M., M. K.
i R. K.,
polski dowód
osobisty na
dane Ł. J. oraz
czeskie prawa
jazdy na dane
K., P. M. i P. P.
(2),**

**tj. o czyn z art.
270 § 1 k.k. w
zw. z art. 91 § 1
k.k.**

**VII. w dniu
1 kwietnia
2020 r. w Ł.
przy ulicy (...)
działając w
wykonaniu z
góry
powziętego
zamiaru w
celu
przywłaszczenia
rzeczy
powierzonej
posługując się
podrobionym
czeskim
dowodem
osobistym o
numerze (...)
na dane M. N.
zawarł z M.
S. (1) umowę
długoterminowego
najmu
pojazdu i
podrobił na
tej umowie**

**podpis M. N.
a tym samym
przewłaszczył
wynajęty na
podstawie tej
umowy
pojazd
osobowy
marki V. (...)
o numerze
rejestracyjnym
(...) o
wartości 170
000 zł, który
posiadał w
okresie od 1
do 3 kwietnia
2020 r. czym
działał na
szkodę M. S.
(2),**

**tj. o czyn z art.
270 § 1 k.k. i
art. 284 § 2
k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.**

**VIII. w dniu
20 września
2019 r. Z.
powiatu (...)
przy
zawieraniu
umowy
rachunku
bankowego w
(...) Bank SA
przy ulicy (...)
posłużył się
podrobionym
czeskim
dowodem
osobistym o
numerze (...)
wydanym na
dane M. N.
i podrobił na
tej umowie
podpis M. N.,**

**tj. o czyn z art.
270 § 1 k.k.**

**IX. w
dniu 1 lutego
2020 w N.
powiatu (...)
przy
zawieraniu
umowy
najmu garażu
położonego w
N. przy ulicy
(...)
należącego do
D. F. posłużył
się
podrobionym
czeskim
dowodem
osobistym o
numerze (...)
wydanym na
dane M. N.
i podrobił na
tej umowie
podpis M. N.,**

**tj. o czyn z art.
270 § 1 k.k.**

**X. w
nieustalonym
dniu w marcu
2020 w N.
powiatu (...)
przy
zawieraniu
umowy
najmu lokalu
mieszkalnego
położonego w
N. przy ulicy
(...)
należącego do
W. K. posłużył
się
podrobionym
czeskim
dowodem**

**osobistym o numerze (...)
wydanym na dane M. N.
i podrobił na tej umowie
podpis M. N.,**

**tj. o czyn z art.
270 § 1 k.k.**

**XI. w dniu 24 marca
2020r. w P. powiatu (...)
przy zawieraniu
umowy sprzedaży
pojazdu marki B. o
nr rej. (...) posłużył się
podrobionym czeskim
dowodem osobistym o
numerze (...)
wydanym na dane M. N.
i podrobił na tej umowie
podpis M. N.,**

**tj. o czyn z art.
270 § 1 k.k.**

**XII. w dniu 19 września
2019r. w T. powiatu (...)
przy zawieraniu
umowy sprzedaży
pojazdu A. (...) o nr rej.
(...) posłużył się
podrobionym czeskim**

**dowodem
osobistym o
numerze (...)
wydanym na
dane M. N.
i podrobił na
tej umowie
podpis M. N.,**

**tj. o czyn z art.
270 § 1 k.k.**

**XIII. w dniu
20 września
2019r. we W.
przy
zawieraniu
umowy
najmu
budynku
gospodarczego
posłużył się
podrobionym
czeskim
dowodem
osobistym o
numerze (...)
wydanym na
dane M. N.
i podrobił na
tej umowie
podpis M. N.,**

**tj. o czyn z art.
270 § 1 k.k.**

**W. W. (1)
oskarżonego
o to, że:**

**XIV. w dniu
9 kwietnia
2020r. w S.
powiatu (...)
działając w
celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej
wbrew
przepisom**

**ustawy z dnia
29 lipca 2005
r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
czyniąc sobie
i innym
osobom z
popętnienia
przestępstw
stałe źródło
dochodu
uczestniczył
w obrocie
znacznymi
ilościami
środków
odurzających
w postaci
ziela konopi
innych niż
włóknista i
kokainy oraz
substancji
psychotropowej
w postaci
metamfetaminy
w ten sposób,
że
przechowywał
w miejscu
swojego
zamieszkania
w S. przy
ulicy (...)
środki
odurzające w
postaci ziela
konopi
innych niż
włóknista w
ilości 3967,
54 gramów
i kokainy w
ilości 202,65
gramów oraz
substancji
psychotropowej
w postaci
metamfetaminy**

w ilości
548,54
gramów,
które to
środki
odurzające i
psychotropowe
miały być
następnie
wprowadzone
do dalszego
obrotu
poprzez
wydanie tych
środków
innym
osobom, przy
czym czynu
tego dopuścił
się w
warunkach
powrotu do
przestępstwa
będąc
uprzednio
skazanym
wyrokiem
Sądu
Rejonowego
w Bolesławcu
z dnia 8
marca 2006r.
o sygn. akt II
K 325/04 za
przestępstwo
z art. 258 §
1 k.k. i art.
291 § 1 k.k.
w zw. z art.
294 § 1 k.k. w
zw. z art. 11§
2 k.k. w zw.
z art. 12 k.k.
na karę 2 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności i
wyrokiem
Sądu
Okręgowego

w Zielonej
Górze z dnia
28 marca
2013r. o sygn.
II K 192/11 za
przestępstwa
z art. 18 §
3 k.k. w zw.
z art. 284 §
2 k.k. w zw.
z art. 294
§ 1 k.k. i
inne na karę
jednego roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
które zostały
objęte
wyrokiem
łącznym Sądu
Okręgowego
w Zielonej
Górze z dnia
30 września
2014r. o sygn.
II K 127/14
orzekającym
karę 3 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
którą odbył
w okresach
od 6 kwietnia
2004 r. do 21
marca
2006r., od
25 sierpnia
2010r. do 13
marca 2011r.
i od 25 lipca
2014 r. do 26
maja 2015r.,
tj. o czyn
z art. 56
ust. 3 Ustawy
z dnia 29
lipca 2005r. o

**przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 65 §
1 k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k.**

**tenże sąd
orzekł, że:**

I. uznaje
oskarżonych N.
V. (1) i W. W.
(1) za winnych
popelnienia
zarzucanego im
czynu opisanego
w pkt I
części wstępnej
wyroku, z tym,
że przyjmuje,
że czynu tego
dopuszcili się
w okresie od
sierpnia 2019r.
do dnia 3
kwietnia 2020r.
oraz, że
wytworzyli oni
nie mniej niż
72,55 gramów
metamfetaminy,
co stanowi
znaczna ilość
substancji
psychotropowej
tzw. „metoda
czeska”, w której
prekursorem
jest
pseudoefedryna
a do
przeprowadzenia
procesu
wykorzystywany
jest czerwony
fosfor oraz jod,
stanowiącego
zbrodnię z art.
53 ust. 2 Ustawy
z dnia 29 lipca

2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 24 czerwca 2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., wymierza im kary po 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i kary po 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

II. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonych N. V. (1) i W. W. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. nawiązki w kwotach po 50

000 zł (słownie złotych: pięćdziesiąt tysięcy) na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii,

III. na podstawie art. 70 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod poz. 2- 21 oraz zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod poz. 26-27, 65-67, 69-73, 110-111,

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. z zw. z art. 45 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w

postaci
samochodu
osobowego
marki B. (...) o
numerze
rejestracyjnym
(...) i numerze
VIN (...),

V. uznaje
oskarżonego N.
V. (1) za winnego
popelnienia
zarzucanych mu
czynów
opisanych w
pkt II-IV części
wstępnej wyroku
przy przyjęciu,
że oskarżony
działał w
krótkich
odstępach czasu,
z
wykorzystaniem
takiej samej
sposobności
stanowiących
ciąg przestępstw
z art. 91 § 1 k.k.,
tj. występków z
art. 62 ust.
2 Ustawy z
dnia 29 lipca
2005 roku o
przeciwdziałaniu
narkomanii i z
art. 62 ust.
1 Ustawy z
dnia 29 lipca
2005 roku o
przeciwdziałaniu
narkomanii i za
to, na podstawie
art. 62 ust.
2 Ustawy z
dnia 29 lipca
2005 roku o
przeciwdziałaniu
narkomanii w

zw. z art. 91 §
1 k.k. wymierza
mu karę roku
i 6 (sześciu)
miesięcy
pozbawienia
wolności,

VI. na podstawie
art. 70 ust. 2
Ustawy z dnia
29 lipca 2005r.o
przeciwdziałaniu
narkomanii
orzeka
przepadek na
rzecz Skarbu
Państwa
dowodów
rzeczowych
zarejestrowanych
w wykazie
dowodów
rzeczowych i
śladów
kryminalistycznych
nr (...) pod
poz. 1, 42 i 43
zarządzając ich
zniszczenie,

VII. uznaje
oskarżonego N.
V. (1) za winnego
popelnienia
zarzucanego mu
czynu opisanego
w pkt V części
wstępnej wyroku
stanowiącego
występek z art.
263 § 2 k.k. i za
to, na podstawie
art. 263 § 2
k.k., wymierza
mu karę 10
(dziesięciu)
miesięcy
pozbawienia
wolności,

VIII. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod poz. 1,

IX. uznaje oskarżonego N. V. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt VI oraz VIII-XIII części wstępnej wyroku przy przyjęciu, że w zakresie czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zaś w zakresie czynów opisanych w pkt VI oraz VIII-XIII części wstępnej wyroku przyjmując, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu,
z

wykorzystaniem takiej samej sposobności stanowiących ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. występków z art. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 24 czerwca 2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierza mu karę roku pozbawienia wolności,

X. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod poz. 11, 19-22, 24, 29-37, 42, 44, 49, 51, 59, 63, 76,

XI. uznaje oskarżonego N. V. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego

w pkt VII części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 270 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierza mu karę roku pozbawienia wolności,

XII. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) pod poz. 114,

XIII. uznaje oskarżonego W. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, to jest występkę z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65

§ 1 k.k. w zw.
z art. 64 § 1
k.k. i za to, na
podstawie art.
56 ust. 3 Ustawy
z dnia 29 lipca
2005 roku o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art.
65 § 1 k.k.
wymierza mu
karę 6 (sześć)
lat pozbawienia
wolności i karę
500 (pięćset)
stawek
dziennych
grzywny po
50 (pięćdziesiąt)
złotych każda,

XIV. na
podstawie art.
45 § 1 k.k.
orzeka wobec
oskarżonego W.
W. (1) środek
karny w postaci
przepadku na
rzecz Skarbu
Państwa
korzyści
majątkowej
osiągniętej z
popelnienia
przestępstwa w
kwocie 147 712 zł
(słownie złotych:
sto czterdzieści
siedem
siedemset
dwanaście),

XV. na
podstawie art.
70 ust. 1 Ustawy
z dnia 29
lipca 2005r. o
przeciwdziałaniu

narkomanii
orzeka
przepadek na
rzecz Skarbu
Państwa
dowodów
rzeczowych
zarejestrowanych
w wykazie
dowodów
rzeczowych i
śladów
kryminalistycznych
nr (...) pod
poz. 22- 41 oraz
zarejestrowanych
w wykazie
dowodów
rzeczowych i
śladów
kryminalistycznych
nr (...) pod
poz.77-81,
83-92, 95-98
oraz 103,

XVI. na
podstawie art.
85 § 1 k. k.
i art. 86 §
1 k.k. według
stanu prawnego
obowiązującego
przed dniem 24
czerwca 2020r.
w zw. z art. 4
§ 1 k.k. biorąc
za podstawę
orzeczone wobec
oskarżonego W.
W. (1) w pkt
I i XIII części
dyspozytywnej
wyroku
jednostkowe
kary
pozbawienia
wolności orzeka
wobec
oskarżonego W.

W. (1) karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 85 § 1 k. k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 24 czerwca 2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu W. W. (1) w pkt I i XIII części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary grzywny i wymierza mu karę łączną 700 (siedemset) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

XVII. na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 24 czerwca 2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. biorąc za podstawę orzeczone wobec oskarżonego N. V. (1) w pkt I, V, VI, IX i XI części dyspozytywnej wyroku

jednostkowe
kary
pozbawienia
wolności orzeka
wobec
oskarżonego N.
V. (1) karę łączną
6 (sześciu) lat
pozbawienia
wolności,

XVIII. na
podstawie art.
63 § 1 k.k. zalicza
oskarżonemu N.
V. na poczet kary
pozbawienia
wolności okres
jego
tymczasowego
aresztowania w
sprawie od dnia
11 kwietnia
2020r. godzina
2:30 do dnia 3
września 2021r.,
zaś
oskarżonemu W.
W. (1) zalicza
na poczet kary
pozbawienia
wolności okres
tymczasowego
aresztowania w
sprawie od dnia
9 kwietnia
2020r. godzina
6:10 do dnia 27
stycznia 2021r.
godzina 6:10,

XIX. na
podstawie art.
627 k.p.k.
zasądza od
oskarżonych N.
V. (1) i W.
W. (1) na rzecz
Skarbu Państwa
zwrot kosztów

<p>sądowych zgodnie z ich udziałem w sprawie, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza oskarżonemu N. V. opłatę w kwocie 4 600 złotych, zaś oskarżonemu W. W. (1) wymierza opłatę w kwocie 7 600 złotych.</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącnego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońcy obu oskarżonych</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o</p>	

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut apelacji prokuratora.			
3.1.	I. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na mylnym przyjęciu przy ustalaniu stawek dziennych grzywny wymierzonych oskarżonym ustalone w toku postępowania dochody W. W. (1) i N. V. (1), ich warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i ujawniony majątek przemawiają za przyjęciem wysokości stawki dziennej jedynie na kwotę 50 złotych, co wpłynęło na treść orzeczenia, czyniąc wymierzone wobec nich kary rażąco łagodne i niewspółmierne do wagi zarzuconych czynów, podczas gdy prawidłowa ocena tych okoliczności, a w szczególności wartości części mienia w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

stosunku do
którego wydano
postanowienia o
zabezpieczeniu
majątkowym
prowadza do
wniosku, iż
wysokość stawki
diennej
powinna być
znacznie wyższa.

II. rażąco
niewspółmierność
wymierzonych
oskarżonemu W.
W. (1) za
przestępstwo
opisane w
punkcie 14 części
wstępnej wyroku
kary 6 lat
pozbawienia
wolności
podczas gdy
charakter
przestępstwa,
wysoki stopień
winy, wysoki
stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa
sposób
popelnienia
przestępstwa,
właściwości,
postawa i
warunki
osobiste
oskarżonego,
uprzednia
wielokrotna
karalność
oskarżonego i
odpowiadanie w
niniejszej
sprawie w

ramach powrotu do przestępstwa, a nadto cele prewencji ogólnej i szczególnej przemawiają za wymierzeniem kary surowszej.

III. Rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec W. W. (1) w punkcie XVI wyroku kary łącznej w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności w wyniku błędnego uznania, że wobec W. W. (1) istniały podstawy do zastosowania zasady asperacji, podczas gdy charakter przestępstwa, wysoki stopień winy, wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa sposób popełnienia przestępstwa, właściwości, postawa i warunki osobiste oskarżonego, uprzednia wielokrotna karalność

oskarżonego i
odpowiadanie w
niniejszej
sprawie w
ramach powrotu
do przestępstwa,
a nadto cele
prewencji
ogólnej i
szczególnej,
przemawiają za
zastosowaniem
wobec niego
zasady
kumulacji przy
wymiarze kary
łącznej.

IV. rażąco
niewspółmierność
orzeczonych
wobec W. W. (1)
za czyny opisane
w punktach 1
i 14 części
wstępnej wyroku
kar grzywien,
a w rezultacie
orzeczonej
łącznej kary
grzywny wobec
przyjęcia zbyt
niskiej
wysokości
stawki dziennej,
podczas gdy
warunki
osobiste i
rodzinne raz
stosunki
majątkowe i
ujawniony
majątek
przemawiają za
orzeczeniem
kary surowszej.

V. rażąco
niewspółmierność
wymierzonych

oskarżonemu N.
V. za
przestępstwo
opisane w
punkcie 5 części
wstępnej
wyroku, to jest
zaczyn z art.
263 § 2 k.k.
kary 10 miesięcy
pozbawienia
wolności i za
przestępstwo
opisane w
punkcie 7 części
wstępnej
wyroku, to jest
za czyn z art.
284 § 2 k.k.
kary roku
pozbawienia
wolności,
podczas gdy
charakter
przestępstw,
wysoki stopień
winy, wysoki
stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanych
oskarżonemu
przestępstw,
sposób
popelnienia
przestępstw,
właściwości,
postawa i
warunki
osobiste
oskarżonego,
uprzednia
wielokrotna
karalność
oskarżonego i
odpowiadanie w
niniejszej
sprawie w
ramach powrotu
do przestępstwa,

a nadto cele
prewencji
ogólnej i
szczególnej,
przemawiają za
wymierzeniem
kar surowszych.

VI. rażącej
niewspółmierności
orzeczonej
wobec N. V.
(1) w punkcie
XVII wyroku
kary łącznej
w wymiarze 6
lat pozbawienia
wolności w
wyniku
błędnego
uznania, że
wobec N. V. (1)
istniały
podstawy do
zastosowania
zasady niemal
całkowitej
absorpcji,
podczas gdy
charakter
przestępstwa,
wysoki stopień
winy, wysoki
stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa,
sposób
popelnienia
przestępstwa,
właściwości,
postawa i
warunki
osobiste
oskarżonego,
uprzednia
wielokrotna
karalność

	<p>oskarżonego i odpowiadanie w niniejszej sprawie w ramach powrotu do przestępstwa, a nadto cele prewencji ogólnej i szczególnej, przemawiają za zastosowaniem wobec niego zasady asperacji z wymiarem zbliżonym stosownie do zasady kumulacji.</p> <p>VII. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec N. V. (1) za czyn opisany w punkcie 1 części wstępnej wyroku kary grzywny wobec przyjęcia zbyt niskiej wysokości stawki dziennej, podczas gdy warunki osobiste i rodzinne oraz stosunki majątkowe i ujawniony majątek, przemawiają za orzeczeniem kary surowszej.</p>			
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny,</p>				

częściowo zasadny albo niezasadny		
Rozpocząć należy tę część rozważań od stwierdzenia, że zarzut prokuratora opisany w pkt V apelacji nie przystaje do wniosku skarżącego sformułowanego w pkt II. Apelujący podnosi w zarzucie rażąco niewspółmierność kary 1 roku pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu N. V. za czyn opisany w pkt 7 części wstępnej zaskarżonego wyroku i przypisany w pkt XI części rozstrzygającej twierdząc, że wskazane przez niego okoliczności przemawiają za wymierzeniem kary surowszej. Tymczasem we wniosku sformułowanym w apelacji autor skargi wnosi o wymierzenie oskarżonemu za przestępstwo		

opisane w pkt VII części wstępnej wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności.

Domaga się zatem wymierzenia kary dokładnej takiej, jaką wymierzył Sąd Okręgowy.

Czyni to, pomiędzy zarzutem apelacyjnym a wnioskiem oskarżyciela zawartym w apelacji sporządzonej przez kwalifikowany zawodowo podmiot, wewnętrzną niespójność, a w konsekwencji zarzut taki musi być uznany za nieprzekonujący. Jeśli bowiem skarżący podnosi, że kara 1 roku pozbawienia wolności jest karą rażąco łagodną, a następnie postuluje wymierzenie takiej właśnie kary, to Sądowi Apelacyjnemu nie pozostaje nic innego jak stwierdzić, że

zarzut w żaden sposób nie został przekonująco wykazany skoro prokurator domaga się następnie wymierzenia dokładnie tej samej kary, którą wymierzył Sąd I instancji.

Jest oczywiście możliwe, a nawet wysoce prawdopodobne, że wniosek prokuratora odnoszący się do kary wymierzonej w pkt XI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku za czyn opisany w pkt 7 części wstępnej wyroku jest błędem pisarskim, należy jednak pamiętać, że przy apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego Sąd nie może wyjść poza granice zaskarżenia, a te wyznacza nie tylko treść zarzutu i jego uzasadnienie, ale także postulat występującego ze skargą, zwłaszcza, jeśli apelację

przygotował
profesjonalnie
prawniczo
przygotowany
podmiot.

Tym samym
żądanie
skarżącego
dotyczące
rozstrzygnięcia o
karze za ten
przypisany N. V.
czyn nie mógł
być
uwzględniony.

Sąd Apelacyjny
uznał również,
że nie zasługują
na akceptację
pozostałe
zarzuty
prokuratora
domagającego
się surowszych
kar grzywnien
oraz kar
pozbawienia
wolności za
poszczególne
wymienione w
apelacji czyny w
odniesieniu do
obu
oskarżonych.

Wywody Sądu I
instancji
dotyczące
określenia
wymiaru kary
należy
zaakceptować i
uznać je za
trafne. Wymiar
kary zależy od
własnego
uznania Sądu i
musi się mieścić
w granicach

przewidzianych przez ustawę (art. 53 § 1 k.k. in principio). Wysokość orzekanej kary należy do dyskrecjonalnej władzy sędziego i tylko wtedy, gdyby doszło do rażąco niesprawiedliwego rozstrzygnięcia w tym zakresie Sąd odwoławczy władny byłby dokonać zmiany orzeczenia. Jednak nie tylko analiza materiału dowodowego, ale i treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przede wszystkim jednak uzasadnienia apelacji prowadzą do wniosku, że w realiach tej sprawy nie sposób uznać wymierzonych kar za czyny, które to rozstrzygnięcia kontestuje skarżący, jako rażąco łagodne. W żadnym razie, kary te zarówno pozbawienia wolności jak i grzywny, jako nieakceptowalne, bo za łagodne,

ocenione być nie mogą. I tak jest w tej konkretnej sprawie. Sąd pierwszej instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary w granicach określonych ustawą. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach niedających się zaakceptować. Sąd odwoławczy może oczywiście zmienić wymiar, czy też rodzaj orzeczonej wobec sprawcy kary, ale jedynie wówczas gdy stwierdzi, że kara orzeczona przez sąd pierwszej instancji jest "rażąco niewspółmierną".

SN z 15.12.2020 r., V KK

676/19, LEX nr 3119632).

Zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa ..., lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42). Tutejszy Sąd Apelacyjny również przyjmuje domniemanie słuszności wyroków I instancji, to jest odmawia im swej aprobaty jedynie w razie stwierdzenia, że są (mogą być) niesprawiedliwe. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 września 2000 roku II AKa 154/00, KZS 2000/10/37).

Okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie o sankcjach wymierzonych oskarżonym, wymienione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, przekonująco wykazały powody, dla których kary określono na poziomie, jaki wyrażono w zaskarżonym orzeczeniu.

Jeśli więc Sąd I instancji mający kontakt bezpośredni z oskarżonymi uznaje, że kary za przypisane im zachowania winny mieć określony w wyroku wymiar to tylko wtedy konieczne było dokonanie zmiany tychże rozstrzygnięć gdyby podważono którekolwiek z ustaleń istotnych dla oceny tego orzeczenia. Nie czyni tego apelacja prokuratora i nie znajduje okoliczności podważających tę część

orzeczenia Sąd
Apelacyjny.

Przez pryzmat
apelacji
oskarżyciela
publicznego oraz
uzasadnienia
skargi należy
zauważyć, że
skarżący
akceptuje
ustalenia Sądu
meriti w zakresie
okoliczności
mających wpływ
na wymiar kar,
poza
niezasadnie, i jak
trafnie dostrzega
apelujący,
najprawdopodobniej
przez pomyłkę
przyjęcie za
okoliczność
łagodzącą
niekaralność W.
W. (1), któremu
przypisano
działanie w
warunkach art.
64 § 1 k.k.

Apelujący
jednak nadaje
tym
okolicznościom
inne, bardziej
niekorzystne dla
oskarżonych
znaczenie. To
zaś nie może
oznaczać, że taka
argumentacja
winna być
zaaprobowana.

Jeśli zatem Sąd
odwoławczy
akceptuje

wymiar kar za poszczególne czyny, mimo kwestionowania ich przez oskarżyciela publicznego to jasnym jest, że nie mogły być uwzględnione także wnioski skarżącego, który postuluje podwyższenie kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny.

Jest tak tym bardziej, że nie można na represyjność wydanego wyroku patrzeć jedynie poprzez orzeczone, a kwestionowane kary za poszczególne czyny wymienione w apelacji prokuratora. Należy mieć na uwadze sumę dolegliwości, które w związku z wydanym wyrokiem stały się udziałem oskarżonych. Nie same kary zasadnicze decydują o surowości lub rażąco łagodnym potraktowaniu oskarżonych, lecz także

orzeczone wobec nich środki karne. Rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy. (wyrok SN z 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1255 – podkreślenie SA).

Jeśli zważyć,
że wobec obu
oskarżonych w
związku z
przypisanym im
czynem I.
orzeczono
nawiązki po
50.000 złotych
na cele
zapobiegania i
zwalczania
narkomani (pkt
II. części
rozstrzygającej),
a nadto
orzeczono o
przypadku
samochodu
marki B. (...)
o wartości około
150.000 złotych
(pkt IV części
dyspozytywnej)
oraz orzeczono
środek karny
wobec W. W.
(1) o przypadku
korzyści
majątkowej
osiągniętej z
popelnienia
przestępstwa w
kwocie 147.712
złotych, to
łącznie te
dolegliwości, a
to kary
pozbawienia
wolności i
obciążenia
ekonomiczne
połączone z
powinnością
uiszczenia
wysokich opłat
w związku ze
skazaniem ich
za zarzucane

przestępstwa
czyni zarzuty
prokuratora o
niewspółmierności
kary i rażąco
łagodnym ich
potraktowaniu
nieprzekonującymi.

Nie może być
potraktowany za
przemawiający
za zasadnością
apelacji
prokuratora
argument, że
Sąd I instancji
nie dopatrył
się okoliczności
łagodzących
wobec
oskarżonych, a
zatem
wymierzone im
kary
pozbawienia
wolności winny
być surowsze.
Istotnie Sąd
Okręgowy tylko
do W. W.
(1) wymienił,
jako okoliczność
łagodzącą
stosunkowo
dobrą opinię z
miejsca
zamieszkania (s.
27
uzasadnienia).
Co do
wymienionej
również
niekaralności
tego
oskarżonego
wypowiedziano
się wyżej. To
jednak, że takich
okoliczności nie

wymienił przy
przyjęciu
argumentacji
prokuratora
musiałoby
prowadzić do
konieczności
uznania, że
oskarżonym
należałoby za
przypisane im
czyny wymierzyć
kary w ich
maksymalnym
przewidzianym
przez ustawę
wymiarze. Tak
jednak przecież
nie jest, choć
skarżący
podkreśla wagę
okoliczności
obciążających i
uznaje, że jest
ona wyższa niż
przyjął to Sąd
Okręgowy to
przecież nie
domaga się
maksymalnych
kar, lecz także
miarkuje ich
wymiar. Jeśli tak
postępuje w tych
okolicznościach
apelujący to
tym bardziej
uprawnienie
takie przysługuje
Sądowi, który
wszak o karze
decyduje.

Apelacja
prokuratora
okazała się
nieskuteczna.

Wniosek

<p>O zmianę wyroku i zaostrenie kar jednostkowych i kar łącznych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec tego, że argumentacja skarżącego o błędnych ustaleniach faktycznych i rażąco łagodnym potraktowaniu oskarżonych nie przekonała nie mogły zostać spełnione postulat zmiany wyroku.</p>			
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego N. V. (1)</p>			
<p>1) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie: a) art. 13 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie w ramach kwalifikacji prawnej czynu przypisanego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej wyroku oraz art. 14 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie jako podstawy wymiaru kary za ww.

przestępstwo, mimo iż zachowanie oskarżonego nosiło znamiona nieudolnego usiłowania wytworzenia substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy;

b) art. 60 § 3 k.k. polegającego na niezastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku w stosunku do N. V. (1), który współdziałając z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne

okoliczności jego
popelnienia.

2) obrazę
przepisów
postępowania,
mającą wpływ na
treść orzeczenia,
a mianowicie:
art. 2 § 1 pkt
1 oraz art. 4
w zw. z art. 5
§ 1 i 2 k.p.k.
poprzez wydanie
orzeczenia
skazującego bez
dowodów
uprawdopodobniających
fakt zawinienia
oraz poprzez
naruszenie
podstawowych
zasad
procesowych
określających
regułę
dowodzenia
winy i
zastąpienie ich
przez
domniemanie
winy
oskarżonego.

3) błąd
w ustaleniach
faktycznych,
polegający na
niesłusznym
przyjęciu, jakoby
oskarżony
dopuścił się
czynów
opisanych w pkt
1 części wstępnej
wyroku, mimo,
iż materiał
dowodowy nie
daje podstaw do

przyjęcia takiego wniosku.

4) rażąco niewspółmierność (surowość) kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego N. V. kar w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku, na skutek nie uwzględnienia w dostatecznym stopniu okoliczności łagodzących w tym w szczególności niedocenia faktu przyznania do winy, składania przez oskarżonego obciążających wyjaśnień stanowiących podstawę do skazania współsprawców czynów zabronionych, co wskazywało na możliwość łagodniejszego potraktowania oskarżonego w zakresie wymierzonej kary, nie wyłączając możliwości nadzwyczajnego jej złagodzenia

na podstawie art. 60 § 2 k.k.				
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Pierwszy z zarzutów obrońcy wskazuje, że oskarżony N. V. (1) popełnił czyn przypisany mu w pkt I części rozstrzygającej w formie stadialnej usiłowania i to nieudolnego. Przez pryzmat tego zarzutu należy jednak zwrócić uwagę na zarzut apelacji opisany w pkt 2. W tym miejscu obrońca oskarżonego ponosi obrazę przepisów postępowania i jej wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. Samo zarzucenie naruszeń konkretnych przepisów procesowych nie</p>				

jest czymś
niezwykłym.
Jednak w
kontekście
zarzutu 1.a)
zaskakująca jest
treść zarzutu
obraży prawa
procesowego
(zarzut 2.). Otóż
obrońca stawia
w nim tezę, że
wydano
orzeczenie
skazujące bez
dowodów
uprawdopodobniających
fakt zawinienia
oraz poprzez
naruszenie
podstawowych
zasad
procesowych
określających
regułę
dowodzenia
winy i
zastąpienie ich
przez
domniemanie
winy
oskarżonego.

Rzeczą
dodatkowo
wprowadzającą
w konsternację
jest
uzasadnienie
skargi obrońcy
oskarżonego.

Wszak mimo
treści zarzutu
apelujący
stwierdza w
skardze w
drugim akapicie
uzasadnienia, że
„Mając na

uwadze
przyznanie się
przez N. V. (1)
do popełnienia
zarzucanych mu
czynów
opisanych w pkt
I, II, III, IV,
V, VII, VIII,
IX, X, XI, XII
i XIII aktu
oskarżenia, a
następie
złożenie
konsekwentnych,
wyczerpujących
wyjaśnień,
znajdujących
potwierdzenie w
zgromadzonym
materiale
dowodowym,
należy uznać,
 iż sprawstwo i
wina
oskarżonego w
zakresie
zarzucanych
czynów nie budzi
wątpliwości, z
tym
zastrzeżeniem, iż
czynu opisanego
w pkt I, N.
V. (1) dopuścił
się w formie
usiłowania
nieudolnego,
działając
samodzielnie w
celu
wytworzenia
substancji
psychotropowej
na własny
użytek.(podkreślenie
SA).

Jawi się więc
taka oto

sytuacja. Z
jednej strony
obrońca
oskarżonego
stwierdza, że
zarówno
sprawstwo i
wina N. V. (1)
w zakresie czynu
I nie budzą
wątpliwości, z
drugiej jednak
strony zarzuca
skazanie bez
dowodów
uprawdopodobniających
fakt zawinienia.
E., albo
oskarżony nie
ponosi winy za
przypisane mu
w pkt I części
rozstrzygającej
zachowanie i
powinien zostać
od popełnienia
tego czynu
uniewinniony
albo jest nie
tylko sprawcą
tego czynu, ale w
formie stadialnej
usiłowania
nieudolnego, i
ponosi za to winę
i za usiłowanie
winien ponieść
konsekwencje.
Kwestią
zasadniczą jest
więc błąd
ustaleń
faktycznych
poprzez
przyjęcie jego
sprawczej formy
współdziałania,
gdy tymczasem
według obrońcy
winien on

odpowiadać za
usiłowanie
nieudolne,
którego
zawinienie
wynika ze
zgromadzonych
dowodów, w tym
z opinii biegłych
z zakresu
fizykochemii
vide: opinia (...)
sp. z o. o. z dnia
20-08-2020 r.

Rzecz jednak
w tym, że
oskarżonemu
zarzucono i
przypisano
wytworzenie
znacznej ilości
metamfetaminy
(72,55 g) w N..
Opinia
odnosząca się
do znalezionych
3.04.2020 roku
w tej
miejscowości
przy ulicy (...)
określa, iż
zabezpieczone w
tym mieszkaniu
środki
świadczyły o
prowadzeniu
produkcji
substancji
psychotropowej
w postaci
metamfetaminy
metodą czeską,
sporządzona
została przez
Laboratorium
Kryminalistyczne
KWP we W.
29 maja 2020
roku (k. 708, t.

IV). Tymczasem obrońca odwołuje się do opinii, która miała za zadanie ustalenie czy znalezione w N., ale także 9 kwietnia 2020 roku w miejscowości S. przy ulicy (...), w domu oskarżonego W. W. (1) środki narkotyczne w postaci metamfetaminy w ilości 548,54 gramów pochodzą z tego samego źródła lub partii produkcyjnej. (k. 1149 – 1161, t. VI).

Jeśli zważyć, że zgodnie z opinią Laboratorium Kryminalistycznego KWP we W. zabezpieczone w mieszkaniu przy ulicy (...) w N. środki dowodzą produkcji metamfetaminy metodą czeską oraz że w toku przeszukania garażu wynajmowanego przez N. V. (1) w tej samej miejscowości znaleziono – jak ustalił Sąd Okręgowy – 72,55 gramy

tej substancji psychotropowej to twierdzenie, że wyprodukowanie takich ilości świadczy o nieudolnej działalności oskarżonego jawi się, jako oczywiście chybione. Jest wprost przeciwnie i dowodzi, że oskarżony nie tylko uczestniczył w produkcji tej substancji, ale także że znaczną jej ilość wyprodukował. To, że w opinii, do której odwołuje się obrońca stwierdzono śladowe ilości metamfetaminy nie jest dowodem wykluczającym sprawstwo oskarżonego, bowiem należy go odczytywać przez pryzmat także pozostałych dowodów i dopiero całokształt tego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne oceny i ustalenia, które

stały się udziałem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze.

Jeśli przy tym zważyć na wyjaśnienia oskarżonego (k. 1359, 1360, t. VII), to przekonanie o bezbłędnym ustaleniu działalności N. V. (1) jedynie się ugruntowuje. Wszak, choć przeczył on swemu sprawstwu co do czynu I, to jednak chwilę wcześniej stwierdził, że „W. W. (1) dostarczał mi produktów do produkcji metamfetaminy.” (k.1359, t. VII). Twierdzenie, że środek ten produkował jakiś bliżej nieznany M. i wykorzystywał do tego celu garaż, który wynajął oskarżony pozostaje w rażącej sprzeczności z doświadczeniem życiowym i prawidłowo zostało przez Sąd meriti zdyskwalifikowane.

Oskarżony,
który
współdziała z
W. W. (1)
dostarczającym
mu do produkcji
tego środka
składniki miałyby
wynajmować
obcej, nieznanej
sobie osobie
garaż, aby
właśnie ten
człowiek
prowadził w
nim produkcję
metamfetaminy
jawi się, jako
wysoce naiwna
lina obrony i
w żadnym razie
nie podważa nie
tylko ona, ale
także oparta na
tych
twierdzeniach
apelacja, ustaleń
Sądu I instancji.
Połączenie
prawdopodobieństwa
produkcji
metodą czeską
oraz
stwierdzenia o
śladowych
ilościach
metamfetaminy
nie wyklucza
sprawstwa
oskarżonego, to
prawdopodobieństwo
wskazuje na
zastosowanie
określonej
metody, a
powiązanie tego
faktu z
jednoznacznym
stwierdzeniem,
że 72,55 gramy

znalezione w garażu wyprodukowano metodą czeską upoważnia do wniosku o takim procesie produkcji w oparciu o tę metodę środka narkotycznego przez tego oskarżonego.

Jest tak tym bardziej, że jak celnie podkreślił Sąd meriti oskarżony potrafił wytwarzać metamfetaminę, a co więcej za jej produkcję był wcześniej wraz ze swym ojcem już skazany.

Jeśli przy tym Sąd ten miał na uwadze także wyniki badań daktyloskopijnych potwierdzających, że na przedmiotach wykorzystywanych do produkcji narkotyku znajdowały się ślady linii papilarnych oskarżonego oraz treść złożonego przez niego zamówienia na naczynia do procesów chemicznych to argumentacja obrońcy

odwołująca się do wysoce, czy wręcz niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie pozwala z pełnym przekonaniem stwierdzić, że nie popełnił błędu ustając odpowiedzialność oskarżonego za ten czyn Sąd Okręgowy.

Zarzuty zatem 1.a) oraz 2. uznano za chybione tym bardziej, że skarżący nie wskazał, czy i jakie wątpliwości, których nie usunięto pojawiły się w tej sprawie oraz w jakim zakresie nie zostały uwzględnione na korzyść oskarżonego. To na apelującym taki obowiązek ciążył i on winien zarzut ten wzmocnić odwołaniem się do konkretnych sytuacji z materiału dowodowego. Tego jednak nie uczynił. Skarżący w

żaden sposób nie przekonał, że Sąd I instancji obraził treść normy sformułowanej w art. 5 § 2 k.p.k., bowiem rozstrzygnął pojawiające się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Na początku należy podkreślić, że podstawa ta może być skutecznie użyta, jeśli w sprawie pojawią się wątpliwości co do przebiegu zdarzeń, po drugie wątpliwości te muszą pojawić się po stronie Sądu orzekającego i po trzecie Sąd ten mimo tych wątpliwości rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Takich wątpliwości zawartych w rozumowaniu Sądu I instancji nie przekazał skarżący. A przecież koniecznym było wykazanie, że w sprawie tej wystąpiły wątpliwości i to wątpliwości Sądu, który nie

podjął próby
ich usunięcia,
lub dokonując
stosownych
działań
wątpliwości te,
których nie
usunął,
rozstrzygnął
mimo to na
niekorzyść
oskarżonego.
Art. 5 § 2
k.p.k. dotyczy
wątpliwości,
które ma i nie
jest w stanie
rozstrzygnąć sąd
rozpoznający
sprawę, nie
zaś wątpliwości
obrony i
skazanych co do
prawidłowości
rozstrzygnięcia
dokonanego
przez ten Sąd
(postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 21 lipca
2009 roku, V
KK 142/09,
LEX nr 519641).
Zawarty w
przepisie art. 5
§ 2 k.p.k. nakaz
rozstrzygnięcia
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego
naruszony jest
jedynie
wówczas, gdy
sąd nabierze
wątpliwości co
do przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia, lub co
do interpretacji

podlegającego zastosowaniu w sprawie przepisu, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego.

Tylko niedające się usunąć wątpliwości (a nie wszystkie) i to wątpliwości, które zrodzą się u organu procesowego (sądu orzekającego), a nie te, które istnieją w ocenie stron postępowania, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2010 roku, II AKa 239/09, KZS 2010/9/30).

W sytuacji, gdy apelujący nie wskazuje żadnych konkretnych wątpliwości, które w sprawie tej wystąpiły i podnosi jedynie zarzut naruszenia art. 5 k.p.k. trudna jest ocena czy

doszło do obrazy tego przepisu. Sąd odwoławczy z urzędu nie dostrzega w rozumowaniu Sąd I instancji kolizji z tym przepisem. Sąd meriti wszak nie miał żadnych wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego. Wskazał przy tym tenże Sąd, że oparł swe ustalenia o istniejące dowody, o czym była mowa wyżej, ustalił istotne fakty w tej sprawie opierając się na zeznaniach wynajmującego garaż oskarżonemu, lecz także częściowo wyjaśnieniach samego oskarżonego, ale i dowodach w postaci opinii biegłych z zakresu chemii oraz oględzinach miejsca zdarzenia, analizie teleinformatycznej. Relacje oskarżonego złożone w toku postępowania Sąd odrzucił w zakresie, w którym podnosił

tenże, że produkcją metamfetaminy zajmował się nieznany M. oraz że nie współdziałał w tym zakresie z W. W. (1). Takie wyjaśnienia zostały słusznie zdyskredytowane, jako niewiarygodne. Sąd I instancji z należytą uwagą podszedł do kwestii zasadniczej w procesie karnym, oceny zachowania oskarżonego. Szczegółowo i wnikliwie ocenił stronę podmiotową jego postąpienia. Ocena ta nie nosi w sobie błędu dowolności i jako taka jest akceptowana przez Sąd odwoławczy. Tok rozumowania przedstawiony przez Sąd meriti nie zawiera luk i w żadnym razie nie przekonano o istnieniu przesłanek pozwalających kwestionować jego ustalenia. Rozważania w tej części są jednoznaczne i

uznano, że zarzut apelacji obrońcy oskarżonego nie podważył ich trafności. Jest tak tym bardziej, że apelujący nie tylko nie przedstawił na poparcie swojej tezy dowodów wystąpienia wątpliwości po stronie Sądu, które tenże rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, ale nie przedstawił **żadnych** własnych wątpliwości w tym zakresie. Jeśli więc Sąd Okręgowy dokonał określonych ustaleń faktycznych i oparł je na wskazanych przezeń dowodach, a także wyjaśnił przekonująco, dlaczego odrzucił inne dowody, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

E. skoro wątpliwości w sprawie tej nie miał Sąd Okręgowy nie mógł tym

samym dopuścić się obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Oдноśnie obrazy art. 4 k.p.k. należy zająć tożsame stanowisko, zawiera on bowiem adresowaną do organów procesowych zasadę obiektywizmu, której przestrzeganie gwarantują poszczególne instytucje procesowe. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia tej zasady wymaga więc wykazania naruszenia szczegółowych przepisów zapewniających jej przestrzeganie. (postanowienie Sądu Najwyższego z 26.07.2017 r., II KK 239/17, LEX nr 2342163). Przepis art. 4 k.p.k. stanowi ogólną dyrektywę adresowaną do organów prowadzących postępowanie i zarzut jego naruszenia, bez

wskazania
innych
konkretnych
przepisów
procedury, które
miałyby zostać
naruszone, nie
może stanowić
samoistnej
podstawy
apelacji. (wyrok
Sądu
Najwyższego z
20.04.2004 r.,
V KK 332/03,
OSNwSK 2004,
nr 1, poz. 751,
zob. także teza
5 komentarza
do art. 4,
Dariusz Świecki
(red.); Michał
Kurowski [w:]
Kodeks
postępowania
karnego. Tom I.
Warszawa 2020,
wydanie 5).

Jeśli zatem Sąd
Okręgowy
przeprowadził
postępowanie
dowodowe, w
toku którego
przesłuchał
oskarżonych,
odebrał zeznania
od świadków
i czynił to
przy aktywnym
udziale stron,
w tym także
obrońców
oskarżonych, a
następnie
wykorzystując te
dowody oraz
wspierając się
dowodami z

dokumentów
dokonał ich
oceny przez
pryzmat ich
wiarygodności
dając finalnie
wiarę dowodom,
które stanowiły
o ustaleniu
sprawstwa
oskarżonych zaś
odmówił jej
oskarżonym, to
nie sposób
uznać, że tenże
Sąd naruszył
dyrektywę
sformułowaną w
przepisie art. 4
k.p.k.

Trzeci z
zarzutów
postawionych w
apelacji obrońcy
oznaczony jako
1.b. dotyczy
naruszenia
normy art. 60 § 3
k.k.

Dla jasności
należy przywołać
brzmienie tej
normy, bowiem
reguluje ona
obligatoryjne
złagodzenie
kary. Art. 60 §
3. Sąd stosuje
nadzwyczajne
złagodzenie
kary, a nawet
może
warunkowo
zawiesić jej
wykonanie w
stosunku do
sprawcy
współdziałającego

z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

Z jej treści wynika, że ustawodawca nałożył na Sąd powinność nadzwyczajnego złagodzenia kary, ale aby tak się stało sprawca musi spełnić określone tą normą warunki, a zatem musi:

1. ujawnić wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa,

2. ujawnić istotne okoliczności jego popełnienia,

3. przy czym sam tenże sprawca musi

współdziałać w
popelnieniu tego
przestępstwa.

Na kanwie
sprawy N. V. (1)
należy zauważyć,
że apelujący
wskazuje, iż
tenże oskarżony
ujawnił
okoliczności
współpracy
przestępczej z
W. W. (1),
ujawnił
współpracę w
zakresie
produkcji
metamfetaminy
w N. oraz K..

W tych
okolicznościach
należy
przypomnieć,
przez pryzmat
twierdzenia o
zasługach
oskarżonego w
zakresie
ujawnienia
współpracy z W.
W. (1), że aby
obowiązkowe
było złagodzenie
kary zgodnie z
regulacją art.
60 § 3 k.k.
współdziałający
w popelnieniu
przestępstwa
musi ujawnić
wspólne
działanie w
dopuszczeniu się
tego czynu sam
przy tym
działając, jako
współsprawca,

sprawca
kierowniczy,
sprawca
polecający,
podżegacz i
pomocnik. Co
więcej takie
ujawnienie musi
obejmować
współdziałanie z
innymi, a zatem
co najmniej
dwoma
osobami. Jeśli
zważyć na
wyjaśnienia
oskarżonego (k.
1358 – 1360, t.
VII) odnoszące
się do jego
kontaktów i
współdziałania z
W. W. (1)
to mówi on
o współdziałaniu
tylko z tym
sprawcą. Tym
samym już
pierwszy z
wymogów
ustalonych
normą art. 60
§ 3 k.k. nie
został spełniony.
Nie można także
zapominać, że w
zakresie
dotyczącym
wspólnej
produkcji
metamfetaminy
oskarżony nie
przyznaje się
do popełnienia
czynu I, co
wynika z jego
wyjaśnień.
Ponadto organa
ścigania odkryły
fakt popełnienia

tego czynu nie dlatego, że ujawnił go oskarżony, lecz dlatego, że przeprowadziły przeszukania odkrywając przedmioty świadczące o produkcji tego środka oraz sam środek narkotyczny. Zatem to nie oskarżony ujawnił to przestępstwo wobec organów ścigania, ale co nie mniej istotne zaprzeczył, aby był jego sprawcą (nie był więc współdziałającym) oraz w żadnym razie nie jest możliwe przyjęcie, że ujawnił on istotne okoliczności jego popełnienia.

Natomiast, gdy chodzi o kwestie dotyczące ujawnienia zachowań przestępczych w K.. Wypada dostrzec i podkreślić, że z wyjaśnień oskarżonego, do których odwołuje się skarżący wynika, iż oskarżony rzeczywiście

mówi o dwóch osobach produkujących w tej miejscowości narkotyki, ale nie wspomina na temat własnego udziału (współdziałania) w tym przestępstwie. Podaje, że on był nabywcą środków wytwarzanych w K., ale nie, że uczestniczył w produkcji, wraz z tymi osobami, tychże środków. Był on nabywcą takich środków w ilościach znacznych, można domyślać się, że służyły mu do wprowadzenia ich do obrotu (ilość nabywanych środków o tym świadczyć może), lecz w tych okolicznościach nie współdziałał on ze wskazanymi przezeń dwoma osobami, lecz był sprawcą swego własnego powiązanego z ich czynami zachowania. Uprawnione byłoby uznanie go w tych

okolicznościach,
jako
współsprawcę w
znaczeniu
szerszym, a taki
współdziałający
wykluczony jest
z kręgu
uprawnionych
od skorzystania z
nadzwyczajnego
obligatoryjnego
złagodzenia kary
(zob. Z.
Ćwiąkałski [w:]
Kodeks karny.
Część ogólna.
Tom I. Część
II. Komentarz
do art. 53-116,
wyd. V, red. W.
Wróbel, A. Zoll,
Warszawa 2016,
art. 60, teza 32).

Zarzut
oznaczony jako
3. jest ściśle
powiązany z
omówionymi już
wyżej zarzutami
1.a. i 2.
Sąd Apelacyjny
pokusił się o
ustawienie tych
zarzutów w
kolejności, która
przedstawia
perspektywę
działań obrońcy,
dążącego do
zdyskredytowania
rozstrzygnięcia
Sądu meriti
przypisującego
w pkt I części
rozstrzygającej
określone w
tym miejscu
przestępstwo

oskarżonemu.
Apelujący stawia zarzut niezasadnego przypisania sprawstwa i winy oskarżonemu wskutek rażącej obrazy prawa procesowego (zarzut 2.), potem zaś twierdzi, że błędnie ustalono fakty relewantne w tej sprawie o tymże sprawstwie, bowiem materiał dowodowy nie daje ku temu podstaw (zarzut 3.), aby finalnie stwierdzić, że oskarżony jest sprawcą tego czynu, ale popełnił go w stadium usiłowania nieudolnego. To zestawienie prowadzić musi do wniosku, że także omawiany obecnie zarzut 3. jest chybiony. Co więcej okoliczności przeczące tezie, że nie popełnił tego czynu oskarżony – jak twierdzi obrońca oskarżonego – a ustalenie Sądu a quo jest błędne, zostały już omówione wyżej. Do tych

rozważań należy odesłać i stwierdzić, że skoro nie naruszył norm procesowych Sąd I instancji przy przeprowadzaniu dowodów oraz ich ocenie i odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego przeczącego popełnieniu czynu I, to także ustalenie o jego sprawczej roli w tym czynie należało uznać za trafne, a zarzut błędnych ustaleń wyrażony w apelacji potraktować, jako polemikę z jednoznacznym materiałem dowodowym.

Wobec faktu, że apelujący obrońca oskarżonego stawia także zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności orzeczonej za czyn I Sąd Apelacyjny odniesie się do tej kwestii omawiając apelację drugiego z

obrońców podnoszącego także taki zarzut.				
Wniosek				
O zmianę wyroku i zakwalifikowanie czynu 1, jako popełnionego w warunkach art. 13 § 2 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary z nadzwyczajnym złagodzeniem.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wobec tego, że argumentacja skarżącego o obrazie prawa materialnego oraz obrazie prawa procesowego nie przekonała, a także o rażąco surowej karze nie mógł zostać spełniony postulat obrońcy.				
Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego W. W. (1).				

1) obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów, polegających na niewyczerpującym, fragmentarycznym, kierunkowym, nielogicznym i nieuwzględniającym zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dokonania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności w zakresie przyznania waloru wiarygodności poszczególnym dowodom, przy jednoczesnym uznaniu za nierzetelne lub nieprzydatne pozostałych, a to między innymi poprzez:

a) uznanie świadka

anonimowego za wiarygodne, w szczególności w zakresie, w jakim relacjonował on o dystrybucji przez oskarżonego środków odurzających w J. i w związku z tym o współpracy z N. V. (2), podczas gdy:

- oskarżony nie znał N. V. (1) w okresie zamieszkiwania w J. (styczeń 2016 r. – kwiecień 2017 r.), albowiem oskarżeni poznali się podczas pobytu w Areszcie Śledczym w J. w marcu 2019 r. (fakt ustalony przez sąd wynikający bezspornie z dokumentacji Aresztu Śledczego w J.), zatem N. V. (1) nie mogła go wtedy tam odwiedzać, a oskarżeni nie mogli wspólnie zajmować się produkcją i dystrybucją środków odurzających;

- z umowy najmu z dnia 16 stycznia 2016 r. oraz zeznań świadka – K. C. – wynajmującej oskarżonemu dom w J., wynika że W. W. (1) istotnie zamieszkiwał w J., jednakże w innym okresie, niż wskazują na to data popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu (9 kwietnia 2020 r.);

-wbrew twierdzeniom Sądu I instancji świadek anonimowy nie jest świadkiem naocznym zdarzeń związanych z dystrybucją przez oskarżonego narkotyków, a jedynie świadkiem ze słyszenia, przy czym jego twierdzenia opierają się w znacznej mierze na własnych domysłach, takich jak – tytułem przykładu – wniosek świadka, że W.

W. (1) musiał znać N. V. (1), ponieważ poruszał się samochodem na czeskich rejestracjach, a ten mógł należeć do V.;

- W. W. (1) nigdy nie korzystał z samochodu zarejestrowanego na terenie Czech.

b) uznanie wyjaśnień oskarżonego N. V. (1) w części za niewiarygodne, mimo przyjęcia ich w znacznej mierze, która współgrała z zarzutami wskazanymi w akcie oskarżenia za wiarygodne, podczas gdy:

- N. V. (1) wskazał, iż nabywał od oskarżonego W. W. (1) leki zawierające pseudoefedrynę, które następnie sprzedawał obywatelowi Republiki Czeskiej P. S., u którego we wrześniu 2021 r. podczas przeszukania zainicjowanego na bazie wyjaśnień N. V.

(1) znaleziono elementy linii produkcyjnej substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy „metoda czeską”;

- dla oceny wyjaśnień N. V. (1) kluczowe znaczenie miał fakt zamówienia sprzętu laboratoryjnego na nazwisko innej osoby, a kwestia ta w żaden sposób nie dotyczy osoby W. W. (1);

c) uznanie, iż lektura treści wiadomości odzyskanych z telefonu oskarżonego N. V. (1) oraz należącego do oskarżonego W. W. (1) telefonu marki S. (...) + jednoznacznie wskazuje na to, że mężczyźni porozumiewali się w kwestii produkcji substancji psychotropowej, podczas gdy:

- z treści opinii z dnia 22 maja 2020 r. sporządzonej przez biegłego C.

K. wynika, iż zdaniem biegłego rozmowa na komunikatorze internetowym W. pomiędzy użytkownikiem o nicku (...) z osoba o nicku C., dotyczy środków psychoaktywnych, co ni zostało potwierdzone opinią innego biegłego lub zebrany materiał dowodowym, a ponadto w toku postępowania nie ustalono, kto miałby widnieć pod tymi nickami;

- z treści opinii z dnia 22 maja 2020 r. sporządzonej przez biegłego C. K. oraz załączonych do niej wydruków wynika, iż z telefonu S(...) użytkowanego przez W. W. (1) zabezpieczono treść rozmowy dotyczącą słów dynamit oraz makarov, a pozostałe rozmowy nie zawierają żadnych istotnych

informacji dla sprawy;

d) uznanie, iż W. W. (1) dopuścił się przestępstwa polegającego na produkcji substancji psychotropowych, podczas gdy;

- opinia Centrum (...) w S. wskazuje na pochodzenie zabezpieczonych u oskarżonych środków psychotropowych nie z tego samego źródła lub partii produkcyjnej;

- sam sąd wskazał, iż W. W. (1) miał się zaopatrywać w metamfetaminę u innych dostawców, co z punktu widzenia wskazanego zarzutu wydaje się być nielogiczne;

- nie można z faktu ewentualnego zaopatrywania N. V. (1) w tabletki zawierające pseudoefedrynę, wysuwać wniosku przekazywania pozostałych substancji

niezbędnych do produkcji metamfetaminy, potwierdzonych zdaniem sądu treścią notatki ujawnionej w samochodzie, zwłaszcza że substancje te zostały również ujawnione w wynajmowanych przez oskarżonego N. V. (1) pomieszczeniach;

- znalezienie w toku przeszukania samochodu osobowego marki B. (...) kartki z cennikiem sporządzonym w języku czeskim, który zawierał nazwy substancji chemicznych przeznaczonych do produkcji metamfetaminy z wykorzystaniem tzw. metody czeskiej, nie świadczy o przestępnych powiązaniach;

- Sąd I instancji przyjął początkową datę tego przestępstwa na sierpień 2019 r., jednocześnie wskazując, iż

w momencie
gdy N. V.
(1) pierwszy
raz pojawił się
u oskarżonego,
nie rozpoczęto
jeszcze
wytwarzania
metamfetaminy,
a oskarżony
zaopatrzył się
w narkotyk u
innego
dostawcy, co nie
zostało poparte
żadnymi
dowodami;

- na
przedmiotach
zabezpieczonych
w toku
postępowania
nie ujawniono
śladów
daktyloskopijnych
należących do
oskarżonego;

- co w
konsekwencji
doprowadziło do
błędneho
przypisania W.
W. (1)
sprawstwa czynu
polegającego na
produkcji
środków
psychotropowych
oraz
uczestnictwie w
obrocie
znacznymi
ilościami
środków
odurzających.

2) błąd
w ustaleniach

faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na jego treść,
poprzez błędne
przyjęcie przez
Sąd I instancji,
że W. W. (1)
uczestniczył w
obrocie
znacznymi
ilościami
środków
odurzających,
podczas gdy:

- nie wykazano w
jakich ilościach
i w jakiej cenie
W. W. (1) miałby
sprzedawać
znacznie ilości
narkotyków, w
szczególności
nie potwierdzają
takiej
okoliczności
zeznania
świadka
anonimowego,
natomiast
rozdzielenia na
ilości "hurtowe"
i „detaliczne”
wymaga
przypisanie
znamienia
„uczestnictwa w
obrocie”;

- nie wykazano
dalszego
łańcucha
sprzedaży
środków
odurzających, w
szczególności z
materiału

dowodowego,
komu, kiedy i w
jakim celu środki
odurzające miały
być kolejno
sprzedane, co
wywołuje
uzasadnione
wątpliwości w
zakresie
odbiorcy tych
środków;

- co w
konsekwencji
doprowadziło do
błędnego
przypisania
oskarżonemu
czynu
polegającego na
uczestnictwie w
obrocie
środkami
odurzającymi,
przy
jednoczesnym
braku dowodów
na tak daleko
idącą rolę
oskarżonego.

3) błąd
w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na jego treść
poprzez błędne
przyjęcie, że
skoro oskarżony
W. udzielił raz,
spontanicznie,
substancji
odurzającej
oskarżonemu N.
V. (1) (przy
pierwszym

spotkaniu po opuszczeniu przez niego zakładu karnego), to z pewnością dysponował wtedy jej większą ilością, na wypadek potrzeby udostępnienia narkotyków także innym osobom, podczas gdy:

- z wyjaśnień N. V. (1) nie wynika, aby oskarżony był w posiadaniu znacznej ilości metamfetaminy i zamierzał udzielać jej kolejnym osobom, ani udostępniać hurtowe jej ilości kolejnym, zaangażowanych w dalsza sprzedaż substancji osobom; w szczególności wyjaśnienia te dotyczą udzielenia jedynie N. V. (1) ilości narkotyku na własny użytek z uwagi na jego silne uzależnienie od substancji odurzających, zatem głównie w ilości nieznacznej;

ponadto nie
wykluczają one
prawdziwości
wyjaśnień
oskarżonego W.
co do posiadania
przez niego
metamfetaminy
na własny
użytek;

- co w
konsekwencji
doprowadziło do
błędnego
przypisania
oskarżonemu
czynu
polegającego na
uczestnictwie w
obrocie
środkami
odurzającymi.

4) błąd
w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na jego treść,
poprzez błędne
przyjęcie, że
skoro oskarżony
W. W. (1)
dysponował
innymi
nieruchomościami
czy lokalami,
to mógł on
przechowywać w
nich znaczne
ilości środków
odurzających,
podczas gady
okoliczność taka
nie została
stwierdzona, ani
prawomocnym

wyrokiem Sądu w innej sprawie, ani nie została ustalono przez Sąd w niniejszym postępowaniu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu przechowywania znacznych ilości środków odurzających w innych miejscach, niż to zostało określone w pkt XIV części wstępnej wyroku.

5) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony W. W. (1) osiągnął z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową w wysokości 147.712 zł, podczas gdy przez korzyść majątkową rozumieć należy kwotę uzyskaną ze sprzedaży środków

odurzających lub substancji psychotropowych, natomiast ujawnione i zabezpieczone w mieszkaniu oskarżonego narkotyki nie uległy sprzedaży, a oskarżony nie osiągnął z nich żadnego zysku; co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania art. 45 § 1 k.k.

6) rażącą niewspółmierność kar jednostkowych, określonych w pkt oraz XIII części dyspozytywnej wyroku, a w konsekwencji rażącą niewspółmierność kary łącznej określonej w pkt XVI części dyspozytywnej wyroku, tj. kary 9 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 700 stawek dziennych po 50 zł każda, przez niedostateczne rozważenie dyrektyw jej wymiaru z art.

53 § 1 k.k. w zakresie dotyczącym stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu poprzez nieuwzględnienie szeregu istotnych dla ustalenia wymiaru kary kwantyfikatorów, tj. okoliczności, że oskarżonemu nie zostało udowodnione, że uczestniczył obrocie środkami odurzającymi, a że posiadał środki odurzające i psychotropowe, co niewątpliwie rzutuje na społeczną szkodliwość czynu i stopień winy, krótki okres działalności przestępczej, ograniczony do miesiąca, brak osiągnięcia zysku i innych korzyści z przestępstwa, brak demoralizacji oskarżonego i dobra opinia z miejsca zamieszkania.

zasadne

częściowo
zasadny

X niezasadny

**Zwięźle o
powodach
uznania
zarzutu za
zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny**

Apelujący w
zarzucie
oznaczonym
jako I.a. tiret
pierwsze i
drugie,
podnosząc
obrazę
przepisów
postępowania i
jej wpływu na
treść wyroku
w podstawowym
zakresie
kwestionuje
wiarygodność
zeznań świadka
anonimowego i
oparcie
czynionych
ustaleń na jego
wypowiedziach.

Co do
kwestionowania
tej części
wypowiedzi
świadka (...),
która dotyczy
spotkań
oskarżonego z
drugim
oskarżonym N.
V. należy
stwierdzić, że
Sąd Okręgowy

poddał je
szczegółowej i
dogłębnej
krytycznej
analizie.
Wypada przy
tym zauważyć,
że o spotkaniach
obu oskarżonych
świadek ten
mówił
stanowczo
zarówno w toku
śledztwa jak i
podczas
rozprawy
sądowej. Był on
konsekwentny w
swych
wypowiedziach i
wskazywał na
współpracę obu
oskarżonych w
tym także w
J.. Jeśli zważyć,
że zasadniczą
częścią jego
relacji jest ta
dotycząca
produkcji
narkotyków oraz
ich
rozprowadzania
w znacznych
ilościach
poprzez siatkę
własnych
dealerów oraz
odsprzedawanie
ich dużym
klientom przez
W. W. (1)
i odnieść te
okoliczności do
treści
postawionego
oskarżonemu
zarzutu
wprowadzania
do obrotu

znacznych ilości środków narkotycznych, a w efekcie w przypisanym oskarżonemu czynie do czasu popełnienia tego przestępstwa to bez znaczenia jest okoliczność czy oskarżony spotykał się czy nie z N. V. (1) w J.. Istotą tego zarzutu (czyn XIV) było ustalenie, nie czy oskarżeni znali się i spotykali w latach 2016 – 2019 w J., lecz czy 9 kwietnia 2020 roku W. W. (1) przechowywał w S. przy ulicy (...) narkotyki, aby następnie wprowadzić je obrotu poprzez wydanie ich innym osobom.

Zeznania świadka anonimowego dowodzą tego w sposób jednoznaczny. Analiza treści wypowiedzi tego świadka wskazuje na taką właśnie działalność oskarżonego i to nie tylko 9 kwietnia 2020 roku, ale

dowodzi także jego wcześniejszego zaangażowania w taki proceder.

Podobnie bez znaczenia jest fakt wynajmowania przez oskarżonego w J. domu oraz czasu trwania tej umowy. Dla oceny działalności oskarżonego ma znaczenie to, co przechowywał 9 kwietnia 2020 roku w S.. Te zaś fakty są jednoznacznie wykazane dokonanymi przeszukaniami oraz protokołami oględzin. Obowiązkiem Sądu Okręgowego było także ustalenie, w jakim celu środki narkotyczne oskarżony przechowywał w tak znacznej ilości i Sąd ten powinność taką wypełnił. W swych krytycznych analizach materiału dowodowego, w tym także wyjaśnień

oskarżonego
przekonująco,
zgodnie z
regułami
poprawnego
rozumowania,
ale zwłaszcza
w oparciu o
doświadczenie
życiowe ustalił,
że oskarżony
tak znaczne
ilości oraz różne
rodzajowo
środki
narkotyczne
przechowywał,
aby wprowadzić
je do obrotu. Nie
sposób uznać,
że trafnie to
kwestionuje,
podnosząc
obrazę
przepisów
formalnych,
obrońca
oskarżonego. W
żaden sposób
nie jest możliwe,
przez pryzmat
treści
uzasadnienia
kontestowanego
wyroku,
przyjęcie że
doszło do
fragmentarycznego,
niewyczerpującego,
nielogicznego i
kierunkowego
dokonania ocen
materiału
dowodowego. Po
pierwsze,
skarżący nie
wskazał, które
fragmenty
zgromadzonych
i

wprowadzonych do procesu dowodów zostały pominięte w ustalaniu faktów relewantnych dla odpowiedzialności oskarżonego. Po wtóre, nie doszukano się także wyjaśnienia, na czym polegał brak wyczerpujących ocen poszczególnych dowodów i w jakim zakresie oceny tych dowodów sprzeczne są z prawami logicznego rozumowania. Jeszcze raz podkreślić trzeba, że uzasadnienie Sądu Okręgowego zawiera oceny wszystkich zasadniczych dla czynionych ustaleń dowodów i są one przeprowadzone z należytą wnikliwością. To, że inaczej pewne kwestie widzi oskarżony i jego obrońca nie oznacza, że postąpienia Sądu I instancji

mają wadę
dowolności ocen
materiału
dowodowego.

Jest tak tym
bardziej, że Sąd
Apelacyjny
dostrzega także
swego rodzaju
naginanie przez
obrońcę
oskarżonego
okoliczności
faktycznych dla
potrzeb apelacji.
Podnosi on w
zarzucie I.a.
tj. trzecim, że
świadek
anonimowy nie
jest świadkiem
naocznym, ale
jedynie
świadkiem ze
słyszania. Taka
konstatacja w
tym zarzucie
pozostaje w
oczywistej
sprzeczności z
tym, co świadek
ten zeznał na
rozprawie.

Wszak podał
on m.in. „Ja
zakupowałem
narkotyki od W.,
kupowałem też od
jego ludzi”.(k.
1945, t. X).
Tym samym już
choćby z tego
powodu zarzut
ten nie mógł
być skuteczny.
Jeśli jednak
uwzględnimy
także inne
wypowiedzi tego
świadka o

Czechu, z
którym
współpracował
oskarżony oraz
na czym ta
współpraca
polegała (Ja
wiem, że
narkotyki
produkował ten
W. i Czech,
ponieważ W.
wielokrotnie
informował nas,
czyli klientów
o tym, że
narkotyki nie są
jeszcze gotowe,
że są w trakcie
produkcji. k.
1944, t. X)) oraz
że tym Czechem
był N. V. (1) i
wiedzę o takiej
współpracy
świadek miał
od oskarżonego
W. W. (1), to
kwestionowanie
ustaleń
poczynionych
przez Sąd w
oparciu o
zeznania tego
świadka jest z
gruntu
chybione. Jest
tak tym bardziej,
że przecież o
takiej
działalności
oskarżonego nie
mówił tylko
świadek
anonimowy, lecz
podobnie o
uczestnictwie w
produkcji
narkotyków
mówił drugi z

oskarżonych N. V. (1). Podał on m.in. W. W. (1) mi dostarczał mi produktów do produkcji metamfetaminy (k. 1359, t. VII). Nie można także zapominać o stwierdzeniu N. V. (1), że od W. W. (1) kupował także pseudoefedrynę, która, jak się następnie okazało w badaniach chemicznych, była wykorzystywana do produkcji metamfetaminy. Powiązanie tych wypowiedzi oskarżonego i świadka anonimowego nie pozostawia wątpliwości co do tego, że W. W. (1) nie tylko uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami różnych narkotyków (czyn XIV) lecz również brał udział w ich produkcji (czyn I). W żadnym razie nie dyskredytuje wartości zeznań tego świadka twierdzenie obrońcy, że

wypowiedzi świadka opierają się na domysłach, bo np. twierdził on, że oskarżony musiał znać N. V. (1), bo poruszał się samochodem na czeskich tablicach rejestracyjnych, a ten mógł należeć do V., a oskarżony nigdy nie korzystał z samochodu zarejestrowanego w Czechach. Wypada zauważyć, że takie twierdzenie obrońcy nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym. Nie odszukano dowodu wskazującego, że oskarżony takim autem (na czeskich tablicach rejestracyjnych) się nie poruszał. Co więcej nie odszukano także jego twierdzenia na tę okoliczności i to zarówno w toku śledztwa jak i podczas rozprawy. Ale nawet, jeśli przyjąć by, że oskarżony tak

podał np. obrońcy, to nie oznacza to nic innego jak to, że tak powiedział, a nie że jest to fakt niezbiecie dowiedziony.

Należy pamiętać, że oskarżony w bardzo szerokim zakresie korzystał ze swego prawa do milczenia zaś ta część jego wypowiedzi, w których odnosił się do stawianych mu zarzutów została przeanalizowana przez Sąd meriti i ocena ta jest w pełni prawidłowa.

Te okoliczności powodują, że twierdzenia obrońcy o niezasadnym oparciu ustaleń o odpowiedzialności W. W. (1) za zarzucane mu czyny o zeznania świadka anonimowego są z gruntu chybione. Jest tak tym bardziej, że Sąd I instancji poddał także krytycznej analizie wyjaśnienia samego

oskarżonego i biorąc pod uwagę, że twierdził on, iż znalezione w miejscu jego zamieszkania w S. znaczne ilości różnych rodzajowo narkotyków miał zgromadzone na własne potrzeby prawidłowo odrzucił wiarygodność tych wypowiedzi. Żadnego błędu w tym zakresie nie popełnił tenże Sąd a quo.

Kolejnym elementem zarzutu błędów procesowych poprzez nieakceptowalną przez obrońcę ocenę wyjaśnień oskarżonego N. V. (1) skarżący przedstawił w pkt b. zarzutu 1.

Apelujący opiera swój zarzut na twierdzeniu, że N. V. (1) podał w swych wyjaśnieniach, że kupował od W. W. (1) pseudoefedrynę, którą następnie odsprzedawał P. S. i u tegoż znaleziono następnie

elementy linii produkcyjnej metodą czeską metamfetaminy.

Tak sformułowany zarzut nie do końca jest jasny i nie do końca wiadomo, jakie znaczenie dla odpowiedzialności W. W. (1) ma ten przywołany w tym zarzucie fakt dotyczący P. S.. Przecież W. W. (1) nie zarzucono współdziałania z P. S. we wrześniu 2021 roku, lecz współsprawstwo w produkcji metamfetaminy właśnie z N. V. (1). To, że była jeszcze inna osoba produkująca w ten sam sposób, z wykorzystaniem tej samej metody środek narkotyczny nie oznacza, że nie było takiego współdziałania między obu oskarżonymi i wykorzystywanie tej samej technologii do produkcji tego środka.

A przecież, jak to już wyżej stwierdzono, z

opinii biegłych
Laboratorium
Kryminalistyczne
KWP we W.
29 maja 2020
roku (k. 708,
t. IV) wynika
jednoznacznie,
że przedłożone
do badań środki
zostały
zweryfikowane,
jako służące
do produkcji
metamfetaminy
metodą czeską.
Tym samym,
jeśli uwzględni
się czas działania
oskarżonych od
sierpnia 2019
roku do 3
kwietnia 2020
roku oraz fakt,
że używali oni
składników,
które dobitnie
świadczą o
produkcji przy
pomocy tej
metody środków
narkotycznych
oraz weźmie pod
uwagę
wyjaśnienia N.
V. (1) dotyczące
jego
współdziałania z
W. W. (1) (k.
1359, t. VII)
to jasnym się
staje, że tak
sformułowany
zarzut apelacji
był przeciw
skuteczny.

Rację ma
obrońca
podnosząc, że

zamówienie
sprzętu
laboratoryjnego
przez N. V.
(1) nie dotyczy
drugiego z
oskarżonych.
Jest tak jednak
pod warunkiem,
że obaj
prowadzili
odrębną
działalność.
Tymczasem
zarówno
zeznania
świadka
anonimowego
jak i przywołane
wyżej
wyjaśnienia N.
V. (1) takiego
współdziałania
dowodzą. Ale
nawet jeśli
przyjąć, że ten
akurat fakt jest
powiązany ze
współdziałaniem
oskarżonych, jak
zdaje się widzieć
to obrońca, to
należy zwrócić
uwagę, że wszak
Sąd Okręgowy
takiej tezy nie
postawił. Tego
faktu nie
poczytał, jako
przemawiającego
za ustaleniem
o współdziałaniu
oskarżonych.
Sąd ten
stwierdził, że
zakup sprzętu
laboratoryjnego
dokonany przez
N. V. (1)
„(...)dodatkowo

utwierdza w przekonaniu, że zamierzał on udoskonalić produkcję substancji psychotropowej.”(k. 2047, t. X – podkreślenie SA).

E., jednoznacznie wskazał, że ta okoliczność dotyczy tylko N. V. (1), nie zaś drugiego z oskarżonych. Stąd nie do końca jasna jest intencja tego zastrzeżenia obrońcy oskarżonego. A ponieważ Sąd nie może domyślać się czy zgadywać zastrzeżeń w środku odwoławczym sporządzonym przez prawniczo kwalifikowany podmiot ten zarzut uznano za nieskuteczny.

Skarżący odwołuje się także do ustalenia Sądu Okręgowego opierającego się na opinii biegłego C. K. i podnosi, że nie ustalono, kto miałby widnieć

pod nickami w korespondencji zabezpieczonej w telefonach oskarżonych oraz że rozmowy te nie zawierają żadnych istotnych informacji dla sprawy.

Pierwsze z tych zastrzeżeń jest oczywiście chybione. Wszak po okazaniu N. V. (1) tej korespondencji z komunikatora tenże jednoznacznie wskazał, że jest to korespondencja między nim a W. W. (1) (k. 1359, t. X). Zatem nie można mieć wątpliwości, co do tego, że nicki, które w tej korespondencji się przewijały określały obu oskarżonych, tym bardziej, że znajdowały się w telefonach zabezpieczonych od nich. Jeśli przy tym biegły jednoznacznie stwierdził, że rozmowa między osobami posługującymi się ustalonymi nickami dotyczy środków

psychoaktywnych to nie sposób uznać, że nie zawiera ona istotnych informacji dla sprawy. Nawet jeśli część tej korespondencji nie zawierała istotnych informacji dla sprawy to jednak biegły wprost wskazał, że rozmowa przedstawiona w załączniku 1, dotyczyła środków psychoaktywnych. Jeśli prześledzić jej treść (zob. k. 842 – 846, t. V) to można z pełnym przekonaniem stwierdzić, że zasadnie Sąd Okręgowy uznał ten dowód za istotny dla czynionych ustaleń o sprawstwie oskarżonych. Gdy zaś zwróci się uwagę także na załącznik nr 2 to jedynie utwierdza ten fakt o działaniach oskarżonych dotyczących środków narkotycznych.

Nie sposób uznać, że opinia

biegłego C. K. nie powinna być wykorzystana w procesie czynienia ustaleń faktycznych z tego powodu, że nie została zweryfikowana opinią innego biegłego.

Wypada zauważyć, że W. W. (1) w toku postępowania sądowego korzystał z pomocy obrońcy, ani on sam ani też jego obrońca nie wystąpili z zastrzeżeniami dotyczącymi opinii C. K.. Nie tylko nie został złożony wniosek o przesłuchanie biegłego na rozprawie, ale także nie podważano opinii w toku rozprawy domagając się sięgnięcia po opinię innego biegłego.

Podnoszenie obecnie zastrzeżenia, że opinia nie została potwierdzona inną opinią, innego biegłego jest swego rodzaju niełojalnością

wobec Sądu I instancji. Jeśli nie była ona kwestionowana w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, to Sąd miał wszelkie podstawy do przyjęcia, że strony zgadzają się z jej wnioskami, a opinia jest pełna, jasna i wewnętrznie spójna. W tych okolicznościach zarzut apelującego musiał zostać odrzucony.

Jak już wyżej stwierdzono analizując apelację obrońcy N. V. (1) to, że opinia Centrum (...) w S. wskazała na pochodzenie zabezpieczonych u oskarżonych środków narkotycznych nie z tego samego źródła lub partii produkcyjnej oznacza tylko to, co stwierdza ta opinia nie ponadto. Nie oznacza ona przede wszystkim, że błędne jest ustalenie o

uczestnictwie W. W. (1) w procesie produkcji metamfetaminy. Ten fakt wszak Sąd ten ustalił odwołując się do zeznań świadka anonimowego, ale co więcej potwierdzały go także wyjaśnienia drugiego z oskarżonych, które wyżej już przytoczono. To, że obrońca oskarżonego minimalizuje znaczenie znalezienia w samochodzie oskarżonego kartki ze spisem substancji potrzebnych do produkcji narkotyków należy skomentować następująco. Samo znalezienie takiej kartki w języku czeskim, a zatem języku narodowym N. V. (1), istotnie niczego nie dowodzi poza tym, że taką kartkę z takimi zapisami znaleziono. Należy jednak ten fakt odczytywać przez pryzmat innych jeszcze

dowodów,
bezsprzeczności
faktu
znajomości
oskarżonych,
komunikowania
się ich w
sprawach
dotyczących
środków
psychoaktywnych,
prowadzenia
wspólnie
produkcji tychże
(zeznania
świadka
anonimowego i
wyjaśnienia N.
V. (1)),
znalezienia
znacznych ilości
różnych
środków
narkotycznych w
mieszkanie W.
W. (1). Jeśli
połączy się te
fakty, to notatka
znaleziona w
trocizynie
oskarżonego ze
spisem
substancji do
produkcji
metamfetaminy
nabiera
uzupełniającego
znaczenia o
prawidłowym
ustaleniu
działań
oskarżonego i
jego
uczestnictwie w
produkcji oraz
uczestniczeniu w
obrocie
środkami
narkotycznymi.

Według obrońcy oskarżonego o nieprawidłowościach w procedowaniu Sądu I instancji i ustaleniu sprawstwa oskarżonego świadczy także fakt, że nie znaleziono na zabezpieczonych w sprawie przedmiotach śladów daktyloskopijnych oskarżonego. Znow należy stwierdzić, że dowodzi to tylko tego, że takich śladów nie znaleziono. Nie jest to jednak dowód świadczący o braku sprawstwa po stronie oskarżonego. I ten argument nie przekonał o błędach proceduralnych popełnionych przez Sąd a quo mających istotne przełożenie na treść wyroku.

Druga grupa zastrzeżeń obrońcy dotyczy ustaleń faktycznych, które poczynił Sąd I Instancji.

Jeśli zważyć na treść

przypisanego
oskarżonemu
czynu
(opisanego w
pkt 14 części
wstępnej
wyroku) to
wypada
podkreślić, że
oskarżonemu
nie przypisano
wprowadzenia
do obrotu
środków
narkotycznych,
lecz
uczestniczenie w
obrocie
środkami
odurzającymi
poprzez
przechowywanie
wymienionych w
tym czynie
narkotyków,
które miałyby
być następnie
wprowadzone do
dalszego obrotu
poprzez wydanie
ich innym
osobom.

Tym samym
zastrzeżenia
obrońcy, że nie
wykazano, w
jakich ilościach
i w jakiej
cenie oskarżony
miałyby
sprzedawać
narkotyki oraz
komu, kiedy
i w jakim
celu (zarzut II
tiret pierwsze i
drugie) nie mogą
być ocenione,
jako

podważające treść rozstrzygnięcia. Skarżący zdaje się upatrywać możliwości przypisania czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tylko w aktywnym zachowaniu sprawcy. A przecież utrwalone jest w orzecznictwie sądowym, że uczestniczenie w obrocie nie musi oznaczać aktywności polegającej na dalszym przekazywaniu środka odurzającego komukolwiek. Pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na

funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych. (postanowienie SN z 18.11.2015 r., V KK 341/15, LEX nr 1923856.). Zachowanie sprawcy wypełniającego znamiona ustawowe strony przedmiotowej tego przestępstwa może mieć charakter bierny i polegać na przechowywaniu środków narkotycznych, które dopiero w kolejnym kroku do obrotu wprowadzone zostaną. To, że oskarżony tak czynił (nie został jednak o

to oskarżony i za to skazany) dowodzą zeznania świadka anonimowego, który jednoznacznie wskazał, że takich zakupów środków narkotycznych od oskarżonego dokonywał on sam oraz inne jeszcze osoby i były to ilości co najmniej znaczne (0,5 kg). W tym okolicznościach Sąd Okręgowy miał pełne podstawy do przyjęcia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzuconego mu czynu 14. Wobec tego, że uczestnictwo w obrocie narkotykami polegało na ich przechowywaniu, a dopiero w następnym etapie miało polegać na ich wprowadzeniu do obrotu nie wymagało ustalenia, komu, kiedy i w jakich ilościach narkotyki miał być sprzedane. Gdyby takie ustalenia

poczyniono
oskarżony
odpowiadałby za
wprowadzenie
środków
narkotycznych
do obrotu, a nie
za
uczestniczenie w
obrocie. Jego
zachowanie
wypełniłoby,
bowiem
definicję
ustawową
sformułowaną w
art. 4 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
która w pkt
34) stwierdza, że
wprowadzanie
do obrotu to
udostępnienie
osobom trzecim,
odpłatnie lub
nieodpłatnie,
środków
odurzających,
substancji
psychotropowych,
prekursorów,
środków
zastępczych lub
nowych
substancji
psychoaktywnych.
Jeśli więc
oskarżonemu
nie zarzucono
takiego
działania, lecz
opisano jego
zachowanie,
jako bierne,
pasywne
uczestnictwo w
obrocie tymi
substancjami to
nie było

obowiązkiem
Sądu
Okręgowego
czynienie
ustaleń, których
brak w swym
zarzucie podnosi
obrońca.

Zarzut okazał się
chybiony.

Tak samo został
oceniony zarzut
III. Należy
zwrócić uwagę,
że oskarżonemu
nie postawiono
zarzutu
udzielenia
metamfetaminy
N. V. (1). Bez
znaczenia dla
jego
odpowiedzialności
jest czy
dysponował
wówczas
większą czy
mniejszą ilością
tego środka
narkotycznego.
Jego
odpowiedzialność
wyznaczają
granice
oskarżenia i w
nich obowiązany
był poruszać się
Sąd Okręgowy
i tak uczynił
przypisując
oskarżonemu
dwa przestępcze
zachowania,
współdziałania
w produkcji
narkotyków oraz
uczestnictwo w
ich obrocie.

(zarzut III tiret pierwsze). Czy oskarżony miał czy nie miał większą ilość tych środków dla jego sytuacji prawnokarnej nie ma żadnego znaczenie skoro nie został o takie zachowanie oskarżony. Argument obrońcy jest chybiony.

Nawet jeśli z wyjaśnień N. V. (1) nie wynika, że oskarżony miał większe ilości środków narkotycznych i zamierzał je udzielać innym osobom, to wynika to wprost z zeznań świadka anonimowego oraz ilości tych środków i ich różnorodności znalezionych w S.. To, że oskarżony twierdzi, że miał je na swoje potrzeby z powodu gromadzenia ich z uwagi na pandemię, jest tak naiwnym tłumaczeniem, że w stopniu oczywistym winno być zdyskwalifikowane, jako próba

podważenia
metody oceny
takich relacji,
jakim jest
doświadczenie
życiowe.

Nie mógł być
skuteczny także
zarzut IV,
bowiem w
realiach sprawy
bez znaczenia
jest czy
oskarżony w
innych
nieruchomościach
czy lokalach,
którymi
dysponował
przechowywał
narkotyki. Takie
ustalenia
pozostają poza
granicami
oskarżenia i nie
mają znaczenia
dla ustalenia
odpowiedzialności
oskarżonego za
zarzucone, a
finalnie
przypisane mu
zachowania.

Gromadzenie
środków
narkotycznych w
takich ilościach
i o takiej
różnorodności
jak przypisane
oskarżonemu w
pkt XIII
zaskarżonego
wyroku
wymagało
znacznych
nakładów
finansowych.

<p>Pieniądze, które zabezpieczono w lokalu zajmowanym przez oskarżonego służyły do zakupów tychże narkotyków. Ich przepadek na rzecz Skarbu Państwa w tej sytuacji był naturalnym następstwem przestępczego zachowania oskarżonego, a zarzut apelacji nie zyskał akceptacji Sądu odwoławczego.</p>				
<p>Zarzuty apelacji obrońców oskarżonych N. V. (1) i W. (1).</p>				
<p><u>Zarzuty rażącej niewspółmierności orzeczonych kar pozbawienia wolności.</u></p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
	<p>Zarówno obrońca N. V. (1)</p>			

jak i obrońca W.
W. (1) podnoszą
zarzuty
dotyczące
wymierzonych
oskarżonym kar.
Przy czym co
oczywiste w tej
sytuacji
twierdzą, że
kary te są
niewspółmiernie
surowe. Sąd,
jak już wyżej
stwierdzono, nie
podzielił
przeciwnej
argumentacji
prokuratora
uznając, że nie
przekonał o
rażąco
łagodnych
karach
wymierzonych
oskarżonym.
Należy w tej
sytuacji
skonstatować, że
nie sposób uznać
także zasadności
argumentacji
obrońców, że
kary
wymierzone
oskarżonym są
rażąco surowe.
Jeśli zważyć,
na motywacyjną
część
uzasadnienia o
karach
przedstawioną
przez Sąd
Okręgowy to w
żadnym razie nie
można przyjąć
za przekonujące
tych części
apelacji

obrońców, w której podważają rozstrzygnięcia, co do kar jednostkowych, ale i kar łącznych. Sąd Apelacyjny uznaje te kary za surowe, bo kary takie mają być, jednak w żadnym razie nie można podzielić motywacji obrońców, że kary wymierzone osobom o przeszłości kryminalnej działającym w ramach powrotu do przestępstwa są niesprawiedliwie surowymi i to w stopniu nieakceptowalnym, bijącym wprost w oczy.

Tak na pewno w sprawie tej nie jest. Wielość przestępczych zachowań, których dopuścił się N. V. (1) oraz popełnienie czynów przeciwko ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii za naruszenie, której był już w przeszłości karany

utwierdza w przekonaniu o zasadności wymierzonych mu kar jednostkowych i kary łącznej. Podobnie należy ocenić sytuację W. W. (1), którego doświadczenie kryminalne, w tym skazanie za udział w grupie przestępczej i odbycie wymierzonej m.in. za to kary, nie skłoniły do refleksji i zmiany postawy, lecz doprowadziły do popełnienia kolejnych przestępstw. W żadnym razie nie przekonała, o niesprawiedliwej karze łącznej wymierzonej temu oskarżonemu, apelacja jego obrońcy.

Tym samym także i w tym zakresie nie podzielono postulatów obu obrońców.

OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU
--

Z URZĘDU	
1.	
Zwężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwężle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany:		
Zwięzłe o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku s#du pierwszej instancji			
	0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.			# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia			
2.1.		Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia			

	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
	Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
	4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
	Zwięźle o powodach uchylenia				
	0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
	0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku				
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
	6. Koszty Procesu				

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	<p>Orzeczenie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 627 k.p.k., art. 634 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 6 i art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.).</p> <p>Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły Sąd odwoławczy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.</p>	
7. PODPIS		
SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jarosław Mazurek SSA Jerzy Skorupka		

0.11.3. Granice zaskarżenia	
------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator (...)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia o karach.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmianę

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca N. V. (1), adwokat M. Ś.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt. I., II., V., VII., IX., XI., XVII. części rozstrzygającej.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmianę

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca W. W. (1), adwokat B. G.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt. I., XIII., XIV., XVI., XIX. części rozstrzygającej.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmianę